Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
Y. BOT
fremsat den 21. juni 2012[1]

Sag C-268/11

Atilla Gülbahce
mod
Freie und Hansestadt Hamburg

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Tyskland))

»Afgørelse nr. 1/80 fra Associeringsrådet EØF-Tyrkiet — princippet om forbud mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdsvilkår — tildeling af en tidsbegrænset opholdstilladelse og en tidsubegrænset arbejdstilladelse til en tyrkisk statsborger — tilbagekaldelse med tilbagevirkende kraft af afgørelser om forlængelse af varigheden af opholdstilladelsen — betingelser for at støtte opholdsretten på artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 under hensyntagen til den tidsubegrænsede arbejdstilladelse«

1. I den foreliggende sag har Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Tyskland) anmodet Domstolen om på ny at fortolke associeringsrådets[2] afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen[3].

2. Baggrunden for nærværende sag vedrører en tyrkisk statsborger, som indrejste i Tyskland i besiddelse af et visum med henblik på familiesammenføring, og som på den baggrund opnåede en opholdsret. Den pågældende arbejdstager fik desuden udstedt en tidsubegrænset arbejdstilladelse. Det centrale spørgsmål i den pågældende sag er, om myndighederne i en medlemsstat i henhold til bestemmelserne i afgørelse nr. 1/80 har ret til at inddrage de til en tyrkisk statsborger udstedte opholdstilladelser med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor den pågældende ikke længere opfylder det nationalretlige grundlag, på hvilket opholdstilladelsen blev udstedt, dvs. samlivet med den pågældendes ægtefælle.

3. Dette spørgsmål foranlediger i første omgang til at undersøge, om sagsøgeren i hovedsagen kan gøre de rettigheder, som følger af afgørelsens artikel 6, stk. 1, første led, gældende med henblik på at anfægte inddragelsen med tilbagevirkende kraft og med henblik på forlængelse af hans opholdstilladelse. Ved denne bestemmelse tillægges vandrende tyrkiske arbejdstagere efter en periode på et år med lovlig beskæftigelse på arbejdsmarkedet i værtsmedlemsstaten ret til fornyelse af deres arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Associeringsrådet blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12.9.1963 i Ankara af Republikken Tyrkiet, på den ene side, og EØF's medlemsstater og Fællesskabet på den anden side. Aftalen blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23.12.1963 (*Samling af Aftaler Indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 541, herefter »associeringsaftalen«).

3 — Afgørelse nr. 1/80 er gengivet i *Associeringsaftale og protokoller EØF-Tyrkiet og andre grundtekster*, Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, Bruxelles, 1992.

4. Dernæst leder den foreliggende sag mig til at præcisere rækkevidden af afgørelsens artikel 10, stk. 1, som fastslår, at Den Europæiske Unions medlemsstater for tyrkiske arbejdstagere med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked skal oprette en ordning, hvorunder der ikke findes nogen i nationalitet begrundet forskelsbehandling sted i forhold til Unionens arbejdstagere for så vidt angår aflønning og de øvrige arbejdsvilkår. Den forelæggende ret har navnlig rejst det spørgsmål, om en tyrkisk arbejdstager, som har fået udstedt en tidsubegrænset arbejdstilladelse, gyldigt kan påberåbe sig denne bestemmelse med henblik på forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse, og dette selv når vedkommende ikke opfylder betingelserne i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

5. Faktisk er Domstolen her blevet anmodet om at fastslå, om artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 kun vedrører betingelserne for udøvelse af beskæftigelse for tyrkiske arbejdstagere med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked, idet vilkårene for adgang til dette marked og erhvervelsen af den i forbindelse hermed nødvendige opholdsret udelukkende er reguleret i afgørelsens artikel 6, stk. 1. Eller kan det antages, at forbuddet mod forskelsbehandling i afgørelsens artikel 10, stk. 1, også påvirker vilkårene for adgang til beskæftigelse for tyrkiske arbejdstagere og følgelig deres opholdsret?

6. Jeg vil i dette forslag til afgørelse foreslå Domstolen, at den fastslår, at artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan inddrage en tyrkisk arbejdstagers opholdstilladelse med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor den pågældende ikke længere opfylder det nationalretlige grundlag, på hvilket opholdstilladelsen blev udstedt, når der ikke foreligger svigagtig adfærd, og hvor denne inddragelse sker efter udløbet af den periode på et år med lovlig beskæftigelse, der omhandles i denne bestemmelse.

7. Dernæst vil jeg forklare grundene til, at jeg mener, at afgørelsens artikel 10, stk. 1, skal fortolkes således, at en tyrkisk arbejdstager, som er blevet tildelt en tidsubegrænset arbejdstilladelse, og som ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i afgørelsens artikel 6, stk. 1, ikke kan påberåbe sig den førstnævnte bestemmelse for at opnå en forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse på værtsmedlemsstatens område.

I – Retsforskrifter

A – *EU-retten*

1. Associeringsaftalen

8. Med henblik på at regulere den frie bevægelighed for tyrkiske arbejdstagere inden for Fællesskabets område blev der den 12. september 1963 indgået en associeringsaftale mellem Fællesskabet og Republikken Tyrkiet. Aftalen har til formål at »fremme en stadig og afbalanceret styrkelse af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem parterne, under fuldt hensyn til nødvendigheden af at sikre en hurtigere udvikling af Tyrkiets økonomi og en højnelse af beskæftigelsesniveauet og livsvilkårene for det tyrkiske folk« [4].

9. Den gradvise gennemførelse af den frie bevægelighed for de tyrkiske arbejdstagere, som omhandlet i associeringsaftalen, skal ske i overensstemmelse med de bestemmelser, som fastsættes af associeringsrådet, der har til opgave at sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associeringsordningen [5].

4 — Jf. associeringsaftalens artikel 2, stk. 1.

5 — Jf. associeringsaftalens artikel 6.

2. Afgørelse nr. 1/80

10. Associeringsrådet har således vedtaget afgørelse nr. 1/80, der bl.a. har til formål at forbedre arbejdstagernes og deres familiemedlemmers retlige situation i forhold til den ordning, der blev indført ved associeringsrådets afgørelse nr. 2/76 af 20. december 1976 om iværksættelse af associeringsaftalens artikel 12. Denne afgørelse indeholdt en ret for tyrkiske arbejdstagere til gradvist at få adgang til beskæftigelse i værtsmedlemsstaten og en ret for disse arbejdstageres børn til i den pågældende stat at få adgang til undervisning.

11. Bestemmelserne om tyrkiske arbejdstageres rettigheder fremgår af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, der har følgende ordlyd:

»Med forbehold af artikel 7 vedrørende familiemedlemmers frie adgang til beskæftigelse har tyrkiske arbejdstagere med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en bestemt medlemsstat:

— efter at have haft lovlig beskæftigelse i et år ret til fornyelse af deres arbejdstilladelser i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse

— efter at have haft lovlig beskæftigelse i tre år ret til i denne medlemsstat med forbehold af den fortrinsstilling, som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder

— efter at have haft lovlig beskæftigelse i fire år i den pågældende medlemsstat fri adgang til enhver form for lønnet arbejde efter eget valg.«

12. Artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 fastslår, at medlemsstaterne for tyrkiske arbejdstagere med tilknytning til deres lovlige arbejdsmarked skal oprette en ordning, hvorunder der ikke finder nogen i nationalitet begrundet forskelsbehandling sted i forhold til Unionens arbejdstagere for så vidt angår aflønning og de øvrige arbejdsvilkår.

13. Afgørelsens artikel 13 bestemmer:

»Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet må ikke indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.«

B – *National ret*

14. § 19, stk. 1, første afsnit, nr. 1-4, i lov om udlændinges indrejse og ophold i Forbundsrepublikken Tyskland (Gesetz über die Einreise und den Aufenthalt von Ausländern im Bundesgebiet) af 9. juli 1990[6] bestemmer, at i tilfælde af samlivets ophør forlænges ægtefællens opholdstilladelse som en selvstændig opholdsret og uafhængig af begrundelsen for opholdet, som er nævnt i Ausländergesetz' § 17, stk. 1, når samlivet lovligt har bestået i mindst to år på Forbundsrepublikkens område, og når udlændingen frem til opfyldelsen af de i nr. 1-3 nævnte betingelser havde en opholdstilladelse eller en ret til ophold, medmindre den pågældende ikke i tide havde kunnet ansøge om forlængelse af opholdstilladelsen af grunde, som ikke kan tillægges vedkommende.

15. Ausländergesetz' § 23, stk. 1, nr. 1, bestemmer, at opholdstilladelsen i henhold til § 17, stk. 1, skal tildeles ægtefællen til en tysk statsborger, når sidstnævnte har sit sædvanlige opholdssted på Forbundsrepublikkens område.

6 — BGBl. 1990 I, s. 1354, herefter »Ausländergesetz«.

16. Efter § 4, stk. 1, i lov om udlændinges opholdsret, arbejde og integration på Forbundsrepublikkens område (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet) af 30. juli 2004[7] skal udlændinge for at indrejse i og opholde sig på Forbundsrepublikkens område være i besiddelse af en opholdstilladelse, medmindre andet følger af EU-retten eller en administrativ bestemmelse, eller en opholdsret eksisterer i henhold til associeringsaftalen.

17. I henhold til Aufenthaltsgesetz' § 4, stk. 2, giver en opholdstilladelse adgang til at udøve en lønnet beskæftigelse i de tilfælde, hvor dette følger af loven, eller når opholdstilladelsen udtrykkeligt tillader udøvelsen af en sådan aktivitet. Hver opholdstilladelse skal indikere, om udøvelsen af en lønnet beskæftigelse er tilladt. En udlænding, som ikke er i besiddelse af en opholdtilladelse med henblik på beskæftigelse, kan kun få tilladelse til at udøve en beskæftigelse, hvis forbundskontoret for beskæftigelse har godkendt dette, eller hvis en bekendtgørelse fastslår, at udøvelsen af en sådan beskæftigelse uden tilladelse fra dette forbundskontor er lovlig. Begrænsninger i forbindelse med agenturets udstedelse af tilladelse skal fremgå af opholdstilladelsen.

18. Aufenthaltsgesetz' § 4, stk. 5, angiver, at en udlænding, som har opholdsret i medfør af associeringsaftalen, skal godtgøre, at denne ret findes, ved at fremlægge bevis for, at han er i besiddelse af en opholdstilladelse, hvis han hverken har en etableringstilladelse eller en permanent opholdstilladelse i Unionen. Opholdstilladelsen udstedes på anmodning.

19. I henhold til Aufenthaltsgesetz' § 39 kan en opholdstilladelse, som giver en udlænding ret til at udøve en beskæftigelse, kun udstedes efter godkendelse fra forbundskontoret for beskæftigelse, medmindre andet fremgår af en bekendtgørelse. Tilladelse kan gives, når dette følger af mellemstatslige aftaler, af loven eller af en bekendtgørelse. Ifølge Aufenthaltsgesetz' § 50, stk. 1, er en udlænding forpligtet til at forlade Forbundsrepublikkens område, såfremt den pågældende ikke er eller ikke længere er i besiddelse af den fornødne opholdstilladelse, og den pågældende ikke har eller ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsaftalen.

20. I henhold til Aufenthaltsgesetz' § 105, stk. 2, skal en arbejdstilladelse, der er udstedt før denne lovs ikrafttræden, anses for at udgøre en ubegrænset tilladelse fra forbundskontoret for beskæftigelse til at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse.

C – *Dommen i sagen Eddline El-Yassini og Gattoussi-dommen*

21. Domstolen har allerede i dommen i sagen Eddline El-Yassini og i Gattoussi-dommen[8] taget stilling til en problemstilling, der ligner den, som den forelæggende ret i den foreliggende sag har fremlagt, men i en anden retlig sammenhæng. Den retlige ramme i disse sager var nemlig henholdsvis samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Kongeriget Marokko[9] og Euro-Middelhavsaftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Tunesiske Republik på den anden side[10].

22. I disse sager havde værtsmedlemsstaten nemlig gennem en indskrænkning i en tredjelandsstatsborgers opholdsret begrænset vedkommendes ret til at udøve erhvervsvirksomhed til trods for, at den pågældende var blevet tildelt denne ret i form af en arbejdstilladelse[11].

7 — BGBl. 2004 I, s. 1950, i den version, der er offentliggjort den 25.2.2008 (BGBl. I, s. 162, herefter »Aufenthaltsgesetz«).

8 — Henholdsvis dom af 2.3.1999, sag C-416/96, Sml. I, s. 1209, og af 14.12.2006, sag C-97/05, Sml. I, s. 11917.

9 — Denne aftale blev undertegnet i Rabat den 27.4.1976 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2211/78 af 26.9.1978 (EFT L 264, s. 1, herefter »EØF-Marokko-aftalen«).

10 — Denne aftale blev indgået i Bruxelles den 17.7.1995 og godkendt på Det Europæiske Fællesskabs og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskabs vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 98/238/EF, EKSF af 26.1.1998 (EFT L 97, s. 1, herefter »Euro-Middelhavsaftalen«).

11 — Jf. Gattoussi-dommen, præmis 31.

23. Efter at have giftet sig med en britisk statsborger opnåede Nour Eddline El-Yassini i 1991 i Det Forenede Kongerige en opholdstilladelse, der var gyldig for en periode på 12 måneder. Efter indgåelsen af ægteskab havde han lønnet beskæftigelse. Efter at være blevet separeret fra sin hustru ansøgte Nour Eddline El-Yassini i 1992 om forlængelse af sin opholdstilladelse bl.a. på grundlag af EØF-Marokko-aftalens artikel 40, stk. 1, som fastslår, at hver medlemsstat skal tilstå arbejdstagere med marokkansk statsborgerskab, der er beskæftiget på dens område, en ordning, som for så vidt angår arbejdsvilkår og aflønning udelukker enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet i forhold til dens egne statsborgere. Secretary of State for the Home Department afslog imidlertid Nour Eddline El-Yassinis ansøgning bl.a. med den begrundelse, at udtrykket »for så vidt angår arbejdsvilkår og aflønning« i denne bestemmelse ikke omfatter en marokkansk arbejdstagers opholdsret i værtsmedlemsstaten og derfor ikke kan fortolkes således, at bestemmelsen giver ham ret til at fortsætte med at have beskæftigelse i denne stat efter opholdstilladelsens udløb.

24. Mohamed Gattoussi, en tunesisk statsborger, opnåede efter at have giftet sig med en tysk statsborger og efter at fået tilladelse til at flytte sammen med denne, en opholdstilladelse med en gyldighedsperiode på tre år og efterfølgende en tidsubegrænset arbejdstilladelse. Efter at være blevet gjort bekendt med, at Mohamed Gattoussi ikke samlevede med sin hustru, begrænsede de tyske myndigheder varigheden af hans tilladelse til ophold og pålagde ham at udrejse af Tyskland under trussel af tvangsmæssig udsendelse til Tunesien. På samme måde som i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Eddline El-Yassini, fandt de nationale myndigheder ikke, at Mohamed Gattoussi kunne påberåbe sig en opholdsret på grundlag af Euro-Middelhavsaftalens artikel 64, stk. 1, ifølge hvilken hver medlemsstat skal indrømme arbejdstagere med tunesisk statsborgerskab, der er beskæftiget på dens område, en ordning, som for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning og afskedigelse udelukker enhver forskelsbehandling begrundet i nationalitet i forhold til dens egne statsborgere.

25. I begge sager nægtede de nationale myndigheder, til trods for, at ansøgerne havde en tidsubegrænset arbejdstilladelse og et arbejde, at forlænge deres opholdsret, idet den oprindelige begrundelse for denne ret ikke længere bestod på tidspunktet for udløbet af deres opholdstilladelse. Spørgsmålet i disse to sager var således, om EØF-Marokko-aftalens artikel 40, stk. 1, og Euro-Middelhavsaftalens artikel 64, stk. 1, skulle fortolkes således, at de udgjorde hindringer for, at medlemsstaterne under disse omstændigheder nægtede at udstede en opholdstilladelse.

26. I dommen i sagen Eddline El-Yassini udtalte Domstolen i den forbindelse, at »det på fællesskabsrettens nuværende [udviklingstrin] i princippet ikke er forbudt en medlemsstat at nægte at forlænge opholdstilladelsen for en marokkansk arbejdstager, som den har tilladt at rejse ind på dens område og have erhvervsmæssig beskæftigelse, når den oprindelige grund til, at opholdsretten blev givet, ikke længere består på tidspunktet for udløbet af den opholdstilladelse, som er meddelt den pågældende« [12]. Domstolen fastslog endvidere, at den »omstændighed, at denne foranstaltning fra de kompetente nationale myndigheders side tvinger den pågældende til at bringe sit arbejdsforhold til ophør i modtagermedlemsstaten før det tidspunkt, han ifølge kontrakten har aftalt med sin arbejdsgiver, kan principielt ikke ændre denne fortolkning« [13].

27. Dernæst udtalte Domstolen dog, at »forholdet vil være et andet, såfremt den forelæggende ret konstaterer, at modtagermedlemsstaten har indrømmet den vandrende marokkanske arbejdstager præcise rettigheder hvad angår udøvelsen af en beskæftigelse, der er mere vidtgående end dem, modtagermedlemsstaten har tildelt ham hvad angår hans ophold« [14]. En sådan situation foreligger,

12 — Jf. Eddline El-Yassini-doomen, præmis 62.

13 — Ibidem, præmis 63.

14 — Ibidem, præmis 64.

såfremt den pågældende medlemsstat kun har meddelt den pågældende en opholdstilladelse for en kortere periode end arbejdstilladelsen, og såfremt den senere og inden arbejdstilladelsen udløb afslår at forlænge opholdstilladelsen uden at begrunde dette afslag med noget hensyn til beskyttelse af statens lovlige interesser, såsom hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed [15].

28. Det følger nødvendigvis af hensynet til den effektive virkning af EØF-Marokko-aftalens artikel 40, stk. 1, at en marokkansk arbejdstager, som har fået behørig tilladelse til at have erhvervsmæssig beskæftigelse på en medlemsstats område for en bestemt periode, inden for hele denne periode nyder godt af de rettigheder, han har efter bestemmelsen [16].

29. Domstolen anvendte samme argumentation i Gattoussi-dommen [17].

II – De faktiske omstændigheder og tvisten i hovedsagen

30. Atilla Gülbahce, der er tyrkisk statsborger, indrejste i Tyskland i februar 1996 og indgav ansøgning om asyl. I juni 1997 giftede han sig med en tysk statsborger. Asylansøgningen blev senere afvist.

31. Atilla Gülbahce rejste i maj 1998 tilbage til sit oprindelsesland, inden han den 8. juni samme år genindrejste i Tyskland i besiddelse af et visum med henblik på familiesammenføring. Han erklærede i den forbindelse at bo på den adresse, hvor hans hustru boede på daværende tidspunkt. I juli 1998 meddelte de lokale udlændingemyndigheder ham opholdstilladelse med en gyldighedsperiode på et år. Denne tilladelse blev den 17. juni 1999 forlænget til den 2. juli 2001. Samtidig udstedte arbejdsformidlingen i Bochum (Tyskland) den 29. september 1998 en tidsubegrænset arbejdstilladelse til Atilla Gülbahce.

32. Mellem februar og november 1999 var Atilla Gülbahce ansat som medhjælper i bygningsindustrien i Hamborg (Tyskland), herefter igen fra september 2000 hos forskellige arbejdsgivere, fortsat i Hamborg. Hver arbejdskontrakt varede under et år.

33. Den 1. juni 2001 ansøgte Atilla Gülbahce om en lejlighed i Hamborg, og i juni 2001 ansøgte han udlændingemyndigheden i Freie und Hansestadt Hamburg om forlængelse af opholdstilladelsen på grund af arbejde.

34. Den 16. august 2001 tildelte Freie und Hansestadt Hamburg Atilla Gülbahce en opholdstilladelse med en gyldighedsperiode på to år, som myndigheden senest forlængede den 20. januar 2004 for en periode på to år.

35. I juli 2005 erfarede Freie und Hansestadt Hamburg, at Atilla Gülbahces hustru den 2. november 1999 i byen Aschersleben (Tyskland) havde afgivet skriftlig erklæring om, at hun siden den 1. oktober 1999 havde levet adskilt fra Atilla Gülbahce. Afhørt af Freie und Hansestadt Hamburg erklærede Atilla Gülbahce endeligt at være blevet separeret fra sin hustru i november 2000. På grund af sit arbejde var han ofte på rejse i hele Tyskland og opholdt sig kun hos sin hustru i weekenderne og i hvileperioder.

36. I december 2005 ansøgte Atilla Gülbahce om forlængelse af sin opholdstilladelse med henblik på en beskæftigelse, som han havde påbegyndt i november 2004 hos Atla GmbH i Hamborg.

15 — Ibidem, præmis 65.

16 — Ibidem, præmis 66.

17 — Jf. dommens præmis 29-40.

37. Ved afgørelse af 6. februar 2006, bekræftet ved afgørelse af 29. august 2006, inddrog Freie und Hansestadt Hamburg Atilla Gülbahces opholdstilladelser af 16. august 2001 og 20. januar 2004 med tilbagevirkende kraft. Sagsøgte meddelte afslag på forlængelse af opholdstilladelsen og tilkendegav, at Atilla Gülbahces ville blive udvist til Tyrkiet. Sagsøgte fandt, at Atilla Gülbahces opholdstilladelser ikke skulle have været forlænget, eftersom det ægteskabelige samliv ifølge hans hustrus erklæringer ikke havde varet i to år. Freie und Hansestadt Hamburg fandt desuden ikke, at Atilla Gülbahce kunne støtte ret på artikel 6 i afgørelse nr. 1/80 med henblik på en forlængelse, da han på de tidspunkter, hvor tilladelserne var blevet forlænget, ikke havde været i beskæftigelse hos den samme arbejdsgiver i mindst et år. Desuden havde Atilla Gülbahce opnået sine opholdstilladelser ved svig, da det ægteskabelige samliv mellem ham og hans hustru var ophørt.

38. Ved dom af 3. juli 2007 frifandt Verwaltungsgericht (Tyskland) Freie und Hansestadt Hamburg i den af Atilla Gülbahce anlagte sag til prøvelse af Freie und Hansestadt Hamburgs afgørelse med den begrundelse, at sagsøgte med rette havde inddraget opholdstilladelserne, da samlivet mellem ægtefællerne ikke havde været opretholdt i to år. Derudover havde artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som Atilla Gülbahce havde påberåbt sig med hensyn til sin tidsubegrænsede arbejdstilladelse, ikke til følge at pålægge Freie und Hansestadt Hamburg at tillade ham at fortsætte det arbejde, som han udøvede på daværende tidspunkt, ved at forlænge hans opholdstilladelse.

39. Appelretten, Hamburgisches Oberverwaltungsgericht, ændrede ved dom af 29. maj 2008 Verwaltungsgerichts dom og pålagde Freie und Hansestadt Hamburg at udstede en opholdstilladelse til Atilla Gülbahce med den begrundelse, at den tidsubegrænsede arbejdstilladelse sammenholdt med artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 gav anledning til en opholdsret, uafhængigt af ægteskabet. En tyrkisk arbejdstager, der har tilknytning til en medlemsstats lovlige arbejdsmarked, og som er i besiddelse af en tidsubegrænset, lovlig arbejdstilladelse, er nemlig berettiget til at påberåbe sig denne bestemmelse, selv om den pågældende ikke kan gøre de rettigheder gældende, som følger af afgørelsens artikel 6. Appelretten fandt, at Domstolens praksis vedrørende forbud mod forskelsbehandling på grundlag af EØF-Marokko-aftalen og Euro-Middelhavsaftalen finder anvendelse analogt. Retten til faktisk udøvelse af beskæftigelse kan således kun fratages ham ud fra hensyn til beskyttelse af statens lovlige interesser, såsom hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. Der forelå ikke sådanne hensyn, og Atilla Gülbahce havde i særdeleshed ikke indgået proformaægteskab.

40. I revisionsankesagen ophævede Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) ved dom af 8. december 2009 dommen af 29. maj 2008 og hjemviste sagen til fornyet behandling og afgørelse med den begrundelse, at appelretten fejlagtigt havde anvendt et princip, hvorefter Atilla Gülbahce havde ret til forlængelse eller meddelelse af opholdstilladelse i henhold til artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 og i betragtning af tildelingen af en tidsubegrænset arbejdstilladelse.

41. Den forelæggende ret har anført, at det følger af de nye høringer, som blev holdt i forbindelse med hjemvisningen af sagen såvel som af de af parterne fremlagte beviser, at Atilla Gülbahce siden oktober 2006 har været ansat af Consultin Bau GmbH i Hamborg, først med afbrydelser og derefter uden afbrydelser fra den 2. november 2009.

III – De præjudicielle spørgsmål

42. Da Hamburgisches Oberverwaltungsgericht er i tvivl om fortolkningen af bestemmelserne i afgørelse nr. 1/80, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således:

a) at en tyrkisk arbejdstager, som har fået behørig tilladelse til at have beskæftigelse på en medlemsstats område for en bestemt (eventuelt ubegrænset) periode, der overstiger arbejdstilladelsens gyldighedsperiode (såkaldt overskydende arbejdstilladelse), inden for hele denne periode nyder godt af de rettigheder, han har efter tilladelsen, medmindre hensyn til beskyttelse af statens lovlige interesser, såsom hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, er til hinder herfor, og

b) at det ikke er tilladt for en medlemsstat på forhånd at frakende denne tilladelse enhver virkning for arbejdstagerens opholdsretlige status med henvisning til national lovgivning, der var gældende på det tidspunkt, hvor den blev givet, hvorefter arbejdstilladelsen er betinget af opholdstilladelsen (jf. […][Eddline] El-Yassini[-dommen], punkt 3 i sammendraget af dommen og præmis 62-69, om rækkevidden af artikel 40, stk. 1, i […] EØF-Marokko-aftalen og […] Gattoussi-dommen, punkt 2 i sammendraget af dommen og præmis 36-43, om rækkevidden af artikel 64, stk. 1, i [Euro-Middelhavsaftalen])?

Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende:

2) Skal artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at det i medfør af standstill-klausulen heller ikke er tilladt for en medlemsstat ved en ordning af normativ karakter (her Aufenthaltsgesetz), at fratage en tyrkisk arbejdstager med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked muligheden for at påberåbe sig en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 med hensyn til den arbejdstilladelse, som han tidligere har fået, og hvis gyldighedsperiode overstiger opholdstilladelsens?

Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende:

3) Skal artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at det heri indeholdte forbud mod forskelsbehandling i al fald ikke er til hinder for, at de nationale myndigheder inddrager tidsbegrænsede opholdstilladelser, som en tyrkisk arbejdstager med urette er blevet givet for en bestemt periode efter national ret, efter udløbet af disses gyldighedsperiode i overensstemmelse med den nationale lovgivning, for så vidt angår perioder, hvor den tyrkiske arbejdstager rent faktisk har gjort brug af den tidsubegrænsede arbejdstilladelse, som han på et tidligere tidspunkt er blevet tildelt på behørig vis, og han har arbejdet i?

4) Skal artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 endvidere fortolkes således, at denne bestemmelse udelukkende omfatter den beskæftigelse, som en tyrkisk arbejdstager, der er i besiddelse af en tidsmæssigt og i materiel henseende ubegrænset arbejdstilladelse, som han er blevet meddelt af de nationale myndigheder på behørig vis, udøver på det tidspunkt, hvor hans tidsbegrænsede opholdstilladelse, der er blevet givet med et andet formål, udløber, og at en tyrkisk arbejdsgiver i denne situation derfor ikke kan kræve, at de nationale myndigheder, også efter at denne beskæftigelse endeligt er ophørt, tillader dennes fortsatte ophold med henblik på en ny beskæftigelse – eventuelt efter en tidsmæssig afbrydelse, der har været nødvendig med henblik på jobsøgningen?

5) Skal artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 endvidere fortolkes således, at forbuddet mod forskelsbehandling (alene) er til hinder for, at værtsmedlemsstatens nationale myndigheder over for en tyrkisk statsborger med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked, som denne stat oprindelig har indrømmet videregående rettigheder med hensyn til udøvelsen af en beskæftigelse end med hensyn til dennes ophold, iværksætter foranstaltninger med henblik på at bringe opholdet til ophør efter den seneste arbejdstilladelses udløb, såfremt disse foranstaltninger tjener hensyn til beskyttelse af statens lovlige interesser, men ikke forpligter dem til at give tilladelse til ophold?«

IV – Stillingtagen

43. Atilla Gülbahce har anført, at forlængelsen af hans opholdstilladelser i august 2001 og januar 2004 ikke var i strid med loven, og at han var berettiget til at kræve forlængelsen for at udøve sin ret til beskæftigelse, som fulgte af den tidsubegrænsede arbejdstilladelse, han var blevet meddelt i september 1998.

44. Det følger af forelæggelsesafgørelsen, at Hamburgisches Oberverwaltungsgericht tager udgangspunkt i den forudsætning, at Atilla Gülbahce ikke kunne gøre de rettigheder, som følger af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, gældende med henblik på indsigelse mod inddragelsen af hans opholdstilladelser.

45. Jeg bemærker imidlertid, at det fremgår af afgørelsen, at Atilla Gülbahce i december 2005 ansøgte om forlængelse af sin opholdstilladelse med henblik på en beskæftigelse, som han havde påbegyndt i november 2004 hos Atla GmbH, i Hamborg. Ligeledes fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Atilla Gülbahce først i november 2004 påbegyndte en længevarende beskæftigelse, en beskæftigelse, han udøvede frem til juni 2006[18]. Desuden har den forelæggende ret anført, at Atilla Gülbahce på tidspunktet for inddragelsen af de opholdstilladelser, der blev udstedt i august 2001 og januar 2004, og for meddelelsen af afslaget på forlængelse af opholdstilladelsen, dvs. i februar 2006, havde været ansat hos den samme arbejdsgiver i mere end et år[19].

46. Det forekommer mig således ikke indlysende, at Atilla Gülbahce ikke på nogen måde opfyldte betingelserne i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

47. Følgelig, for at kunne give den forelæggende ret et brugbart svar, vil jeg undersøge de af retten stillede spørgsmål, først ud fra den grundlæggende antagelse, at Atilla Gülbahce til støtte for forlængelsen af sin opholdstilladelse kunne påberåbe sig artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 efterfølgende ud fra den forudsætning, som den forelæggende ret har baseret sig på, nemlig at Atilla Gülbahce ikke opfylder betingelserne i bestemmelsen.

A – *Atilla Gülbahce kan påberåbe sig den ret, der følger af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80*

48. Den forelæggende ret har anført, at Atilla Gülbahces nationale opholdsret i henhold til nationale bestemmelser ophørte med tilbagevirkende kraft fra den 3. juli 2001 ved inddragelsen i februar 2006 af hans opholdstilladelser fra august 2001 og januar 2004, og han kunne følgelig ikke påberåbe sig artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80[20].

18 — Jf. forelæggelsesafgørelsens punkt 23.

19 — Jf. forelæggelsesafgørelsens punkt 24.

20 — Jf. forelæggelsesafgørelsens punkt 23.

49. Denne konstatering forekommer mig at være i direkte modstrid med Domstolens praksis i Unal-dommen [21].

50. I denne dom udtalte Domstolen nemlig, at artikel 6, stk. 1, første led, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at de kompetente nationale myndigheder inddrager en tyrkisk arbejdstagers opholdstilladelse med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor arbejdstageren ikke længere opfylder det nationalretlige grundlag, på hvilket opholdstilladelsen blev udstedt, når nævnte arbejdstager ikke har udvist svigagtig adfærd, og hvor inddragelsen sker efter udløbet af den periode med lovlig beskæftigelse på et år, der omhandles i nævnte artikel 6, stk. 1, første led.

51. Domstolen vurderede bl.a., at i henhold til det almindelige princip om beskyttelse af velerhvervede rettigheder afhænger rettigheder, som en tyrkisk arbejdstager gyldigt kan påberåbe sig i henhold til en bestemmelse i afgørelse nr. 1/80, ikke længere af, at de omstændigheder, der gav anledning til, at rettighederne opstod, fortsat består, idet afgørelsen ikke opstiller en sådan betingelse [22].

52. For at fastlægge, om Baris Unal havde erhvervet disse rettigheder, anvendte Domstolen, som den relevante dato, datoen for de kompetente nationale myndigheder i værtsmedlemsstatens vedtagelse af afgørelsen om inddragelse af den tyrkiske statsborgers opholdstilladelse [23].

53. I hovedsagen fik Atilla Gülbahce inddraget sine opholdstilladelser af 16. august 2001 og 20. januar 2004 ved afgørelse af 6. februar 2006. Som anført i punkt 45 i dette forslag til afgørelse havde Atilla Gülbahce dog på denne dato sandsynligvis været ansat i mere end et år hos den samme arbejdsgiver.

54. På tidspunktet for inddragelsen af de omtvistede opholdstilladelser havde Atilla Gülbahce muligvis erhvervet rettigheder i henhold til artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, hvilket nødvendigvis ville indebære en tilsvarende opholdsret for ham [24]. Det tilkommer i den henseende den forelæggende ret at fastlægge, om den beskæftigelsesperiode fra november 2004 til juni 2006, som Atilla Gülbahce havde haft, opfylder betingelserne om et års lovlig beskæftigelse som omhandlet i bestemmelsen, da det er tilstrækkeligt, at en tyrkisk arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i over et år for at få ret til forlængelse af sin arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver [25]. I den forbindelse forudsætter en lovlig beskæftigelse en stabil og ikke kun foreløbig situation på værtsmedlemsstatens arbejdsmarked og forudsætter i denne henseende, at opholdsretten er uomtvistet [26].

55. Beskæftigelse, som en tyrkisk statsborger har udøvet på grundlag af en opholdstilladelse, der er udstedt som følge af svigagtig adfærd, som har ført til en straffedom, eller en foreløbig opholdstilladelse, der kun er gyldig, indtil der foreligger en endelig afgørelse med hensyn til opholdsretten, kan ikke skabe rettigheder for den pågældende i henhold til artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 [27].

56. I denne sag synes Atilla Gülbahce ikke at have gjort sig skyldig i nogen svigagtig adfærd, og han synes derudover at have en opholdstilladelse og en tidsubegrænset arbejdstilladelse, som gav ham ret til frit at udøve lønnet beskæftigelse på tysk område. Under alle omstændigheder tilkommer det den forelæggende ret at verificere, om Atilla Gülbahce opfyldte de i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 påkrævede betingelser.

21 — Dom af 29.9.2011, sag C-187/10, Sml. I, s. 9045.

22 — Jf. Unal-dommen, præmis 50.

23 — Ibidem, præmis 51 og 52.

24 — Ibidem, præmis 29 og 30.

25 — Ibidem, præmis 38.

26 — Ibidem, præmis 31.

27 — Ibidem, præmis 47.

57. Som følge heraf mener jeg, at hvis den forelæggende ret fastslår, at Atilla Gülbahce opfyldte betingelsen om et års lovlig beskæftigelse på det tyske arbejdsmarked på tidspunktet for inddragelsen af opholdstilladelserne fra august 2001 og januar 2004, kunne han muligvis gøre de rettigheder, som denne bestemmelse tildeler ham, gældende med henblik på forlængelse af hans opholdstilladelse, og de kompetente nationale myndigheder havde således ikke været berettiget til at inddrage hans opholdstilladelser med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor han ikke længere opfyldte det nationalretlige grundlag, på hvilket opholdstilladelsen blev udstedt.

58. Hvis den forelæggende ret derimod skulle finde, at Atilla Gülbahce ikke opfyldte en sådan betingelse, vil det være med rette, at den har udelukket muligheden for, at Atilla Gülbahce kan opnå forlængelse af sin opholdstilladelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

59. I sidstnævnte tilfælde er spørgsmålet, om Atilla Gülbahce kan støtte ret på afgørelsens artikel 10, stk. 1, med henblik på forlængelse af opholdstilladelsen.

B – *Atilla Gülbahce kan ikke påberåbe sig den ret, der følger af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80*

60. Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt at få oplyst rækkevidden af artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Giver bestemmelsen en tyrkisk statsborger med en tidsubegrænset arbejdstilladelse ret til forlængelse af dennes opholdstilladelse, når ordlyden af afgørelsens artikel 6, stk. 1, hvis betingelser den pågældende ikke opfylder, synes at være til hinder herfor?

61. Den forelæggende ret synes nemlig at lægge til grund, at Atilla Gülbahce ikke kan anses for at være omfattet af en af situationerne omhandlet i afgørelsens artikel 6, stk. 1, idet han på tidspunktet for inddragelsen af opholdstilladelsen ikke havde haft fast beskæftigelse i mindst et år hos samme arbejdsgiver.

62. Hvad for det første angår den mulige analog anvendelse af reglerne i EØF-Marokko-aftalen eller Euro-Middelhavsaftalen bør forskellen mellem disse aftaler og associeringsaftalen præciseres.

63. Domstolen understregede selv dette i præmis 61 i Eddline El-Yassini-dommen, idet den bemærkede, at der består væsentlige forskelle mellem EØF-Marokko-aftalen og associeringsaftalen såvel i deres ordlyd som i deres indhold og formål, for at fastslå, at Domstolens praksis, som er udviklet på baggrund af associeringsaftalen, ikke kan anvendes analogt på EØF-Marokko-aftalen.

64. Ligeledes fastslog Domstolen i samme dom, at associeringsaftalen har til formål at sikre en gradvis integration af tyrkiske arbejdstagere i forventning om Republikken Tyrkiets tiltrædelse af Unionen, mens EØF-Marokko-aftalen alene indgår i et globalt økonomisk samarbejde [28].

65. Efter en gengivelse af ordlyden af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 fastslog Domstolen, at det er på denne baggrund, at den i sin faste praksis har fastslået, at en tyrkisk arbejdstager, som opfylder betingelserne i denne bestemmelse, kan gøre krav på forlængelse af sin opholdstilladelse i værtsmedlemsstaten med henblik på at fortsætte en lønnet beskæftigelse i denne stat, som er lovlig [29].

66. Idet Domstolen konstaterede, at afgørelsens bestemmelser afspejler afgørelsens særlige opbygning, fastslog Domstolen som en logisk følge, at EØF-Marokko-aftalen ikke kan fortolkes i analogi med disse bestemmelser.

67. Af samme grunde må Domstolens udtalelse også finde anvendelse i det omvendte tilfælde.

28 — Jf. dommens præmis 54 og 58.

29 — Jf. dommen i sagen Eddline El-Yassini, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis.

68. Domstolen fremhævede nemlig i Eddline El-Yassini-dommen, præmis 53, at forlængelse af en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse med henblik på at fortsætte en lønnet, lovlig beskæftigelse forudsætter, at betingelserne i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 er opfyldt. Imidlertid må det fastslås, at denne bestemmelse ikke findes tilsvarende i EØF-Marokko-aftalen. Dette forhold taler i sig selv for at afvise den analogifortolkning, som Atilla Gülbahce har foreslået. Dette gælder ikke mindst, fordi bestemmelsen på grund af sit indhold og formål udgør en integrerende del af et system, der er særlig for associeringsaftalen.

69. Det følger efter min opfattelse heraf, at den hypotese, som er anført i dommen, ikke kan overføres på denne sag.

70. For så vidt som Atilla Gülbahce ikke opfylder betingelserne i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, kan han ikke påberåbe sig nogen ret til fornyelse eller forlængelse af sin opholdstilladelse på grundlag af bestemmelsen.

71. Det følger nemlig af Unal-dommen, at når rettighederne i henhold til artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 kan påberåbes som velerhvervede rettigheder, er det forhold, at de oprindelige omstændigheder, som medførte rettighederne, er ophørt, uden betydning[30]. Opfyldes betingelsen om en minimumsperiode for beskæftigelse som fastsat i afgørelsens artikel 6, stk. 1, første led, derimod ikke, kan rettighederne i bestemmelsen ikke anses for at være erhvervede.

72. Følgelig kan rækkevidden af afgørelsens artikel 10, stk. 1, nu præciseres.

73. Bestemmelsen udgør i sig selv en del af det særlige system i associeringsaftalen og afgørelse nr. 1/80. Bestemmelsen supplerer således og er ikke i modstrid med afgørelsens artikel 6, stk. 1, i modsætning til den fortolkning, som Atilla Gülbahce har gjort gældende. Da sidstnævnte bestemmelse fastsætter et system med gradvis integration, starter den proces, som systemet indfører, således med en ordning, som begrænser rettighederne for tyrkiske arbejdstagere, som er tilknyttet det lovlige arbejdsmarked.

74. Ordningen med gradvis erhvervelse af rettigheder med henblik på udøvelse af beskæftigelse omfatter, i dets første faser, begrænsninger, som nærmer sig en forskelsbehandling begrundet i nationalitet, således som det fremgår af afgørelsens artikel 6, stk. 1, andet led, som foreskriver en prioritering af medlemsstaternes arbejdstagere. Disse begrænsninger er begrundet i associeringsaftalens grundlæggende filosofi og vedrører erhvervelsen af retten til at søge beskæftigelse.

75. Når denne ret og beskæftigelse er erhvervet, tolereres derimod ikke nogen form for forskelsbehandling i betingelserne for udøvelsen af denne ret. Det er efter min opfattelse dette, der understreges i afgørelsens artikel 10, stk. 1.

76. Jeg mener derfor, at betingelserne for tyrkiske statsborgeres adgang til beskæftigelse alene er reguleret i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, og afgørelsens artikel 10, stk. 1, kan som følge heraf ikke også have til formål at regulere disse adgangsbetingelser og dermed give den berørte part mulighed for at basere sin anmodning om forlængelse af opholdstilladelse på sidstnævnte bestemmelse.

77. Jeg erindrer i denne forbindelse om, at på EU-rettens nuværende udviklingstrin berører reglerne vedrørende associeringsaftalen ikke medlemsstaternes kompetence til at udstede forskrifter såvel om tyrkiske statsborgeres indrejse til landet som om betingelserne for deres første erhvervsmæssige beskæftigelse, men regulerer alene situationen for tyrkiske arbejdstagere, der allerede er lovligt tilknyttet værtsstaten efter at have haft lovlig beskæftigelse i en vis periode, i overensstemmelse med

30 — Jf. dommens præmis 50.

betingelserne i artikel 6 i afgørelse nr. 1/80 [31]. En tyrkisk statsborgers første adgang til en medlemsstats område er således i princippet udelukkende reguleret af den pågældende stats nationale ret, og den tyrkiske statsborger kan kun i medfør af EU-retten påberåbe sig bestemte rettigheder med hensyn til udøvelse af lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed og som accessorium hertil rettigheder med hensyn til ophold, såfremt han allerede befinder sig i en lovlig situation i den pågældende medlemsstat [32].

78. Associeringsaftalen fastslår følgelig ingen opholdsret for tyrkiske statsborgere.

79. Hvis man accepterede, at en tyrkisk statsborger, som ikke opfylder betingelserne i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, kunne påberåbe sig afgørelsens artikel 10, stk. 1, ville dette bevirke, at medlemsstaterne forpligtedes til at forlænge arbejdstagernes opholdstilladelse til trods for, at situationen anses for ulovlig af de kompetente nationale myndigheder i værtsmedlemsstaten.

80. En sådan fortolkning ville betyde, at der skabtes en opholdsret for tyrkiske arbejdstagere, fra det øjeblik, hvor de pågældende opnåede en tidsubegrænset arbejdstilladelse. Ikke alene fastsætter associeringsaftalen ikke en sådan ret, men den griber også ind i medlemsstaternes kompetence til at udstede forskrifter om tyrkiske statsborgeres indrejse til landet, indtil de har erhvervet de rettigheder, som følger af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

81. En sådan fortolkning risikerer at bringe det system, som er indført ved afgørelse nr. 1/80, i fare.

82. Jeg er af samtlige disse grunde af den opfattelse, at artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en tyrkisk arbejdstager, som har fået tildelt en tidsubegrænset arbejdstilladelse, og som ikke opfylder betingelserne i denne afgørelses artikel 6, stk. 1, ikke kan påberåbe sig den førstnævnte bestemmelse med henblik på at opnå en forlængelse af sin opholdstilladelse på værtsmedlemsstatens område.

V – Forslag til afgørelse

83. Henset til ovenstående bemærkninger foreslår jeg, at Domstolen besvarer de af Hamburgisches Oberverwaltungsgericht forelagte spørgsmål på følgende måde:

»1) Artikel 6, stk. 1, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, som er vedtaget af associeringsrådet, der blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara af, på den ene side, Republikken Tyrkiet og, på den anden side, af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan inddrage en tyrkisk arbejdstagers opholdstilladelse med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor den pågældende ikke længere opfylder det nationalretlige grundlag, på hvilket opholdstilladelsen blev udstedt, når der ikke foreligger svigagtig adfærd, og hvor denne inddragelse sker efter udløbet af den periode på et år med lovlig beskæftigelse, der omhandles i denne bestemmelse.

2) Artikel 10, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at en tyrkisk arbejdstager, som har fået tildelt en tidsubegrænset arbejdstilladelse, og som ikke opfylder betingelserne i denne afgørelses artikel 6, stk. 1, ikke kan påberåbe sig den førstnævnte bestemmelse med henblik på at opnå en forlængelse af sin opholdstilladelse på værtsmedlemsstatens område.«

31 — Jf. dom af 21.10.2003, forenede sager C-371/01 og C-396/01, Abatay m.fl., Sml. I, s. 12301, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis. Jf. desuden Unal-dommen, præmis 41.

32 — Jf. dommen i sagen Abatay m.fl., præmis 65 og den deri nævnte retspraksis.